

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagorí)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

ENCARE no sabem si las maniobras ó exercicis de tiro de l' esquadra á San Sebastián, serán una cosa ú altra, ó si no més será un passeig marítim.

Aixís el ministre de Marina s sangra ab salut, perque si deya naps y resultessin cols, faria un paper poch lluhit.

Y de totes maneres ja deu tenir por de no sortir massa airoés en aixó que no se sab qué será, ni ahont será, ni quan será, perque ja s' diu que l' duch de Veragua té l' propòsit de dimitir.

Si la dimissió resulta efectiva, lo millor que podria fé l' govern, en lloch de pensar en la creació de nous ministeris, suprimí l' de Marina.

No s' va suprimí l' ministeri d' Ultramar perque apenas ens quedavem colonias? Donchs que suprimixin el de Marina perque apenas ens queda esquadra, y la que tenim no donaria gayre més feyna al ministeri de la Guerra, del que podria dependre.

Que la marina de guerra ha de creixer? Ja ho sabem; que creixi y quan la creixensa ho fassi necessari, allavors se veurá si precisa un ministeri.

L' embaixada turca ja es fora. Ara voldríam que algú ns expliqués perque ha vingut. Cabalment ara que aném de *capa caída*, vení nada menos que una embaixada d' un imperi d' Europa, per veure toros y fer ápats, se 'n fa un xich estranyot.

Aquesta cedacera nostra, molt será que no la tingui algun diputat, y allavors ens explicarán lo que ara no sabem. Però d' aquí á allavors passarán algunas senmanas, mentrestant els turchs y ls francesos podrian desavenirse en alguna qüestió que ja 'ls hi fa enardí las sanchs, y en aquest cas, com nosaltres som vehins de Fransa... qui sab si s' armaria un bullit del que nosaltes en podriam sortir escaldats.

De més verdas se 'n maduran. Perque, francament, no som pas tan guapos perque vingui una embaixada turca, no més á mirarnos las fosomias!

A Oviedo han rebut al ministre de Gracia y Justicia tirantli coloms, flors y fins versos. Vaya que ni que siguiés una batallarina.

Y al de Gracia y Justicia fer aixó! Al ministre que de tots es el que té de fer més la cara de jutje, perque es el que fa anar rectes als jutjes!

Com que personalment no l' coneixém, potser que li fa massa la cara seria y li fan aquestas monadas per posarlo rialler.

Si ha sigut aquest el motiu, no tenim més que dir als ovacionistas d' Oviedo, que un' altra vegada pensin en nosaltres pels versos, y si volen fins els hi donarem posats en solfa.

En Polavieja, una Memoria; el pare Font, un' altra Memoria; en Silveia, un article que es un' altra Memoria.

L' ocupació dels memorialistas ara priva molt. La del pare Font, per més que sembli que aixó de *font* porta aygua, no 'n porta; lo que sembla que portará es un aixám de frares de Filipinas.

Els pagesos ja poden exclamar: ¡Adeu cullitas de fabas y pèsols! Uns frares cridan als altres y no s' salvará una sola tavella.

El marqués de Cerralbo se 'n ha anat á Vichy á pendre las ayguas y de allí se 'n anirà á Venecia á saludar á D. Carlos. ¡Quina barretada li deurá fer!

Lo que 'ls consola

—Eminencia, aixó s' embruta.
—Deixi fer, pare Benet:

—mentres la paga no 'ns falti...
—Té rahó, Deu n' hi doret.

No dich jo! Per fer un saludo anar de Vichy a Venecia, deuria ser un saludo que potser se veuria desde de ls cims de las montanyas de Catalunya y de Navarra.

Ara, fora dels cims, ningú se'n adonara.

Encare no ha passat la moda dels Jubilans. A Madrid se'n ha celebrat un en el que hi han pres part unas trescentas personas, la majoria del bell sexe. Pero hi havia un mascle capaç de desempallegarse de tota aquella majoria. Era l'exministre de la Guerra, general Azcarra.

Fora d'Espanya deuen dir: ¡Quin general més particular!

L'assumpo dels dos cautius espanyols que tenen els moros, ja es una historia massa llarga. Si alguna nació estrangera 'ns tingués de reclamar a nosaltres alguna cosa, encare que no fos tan justa com la que nosaltres reclamem, ja faria temps que fora dat y benehit.

L'oració es per pasavia; las reclamacions son d'Espanya, y aquestas son figas d'un altre paner.

Una noticia de la qual ja 'ns ne parlarem potser més endavant.

L'elefant del Parch está d'enhorabona. Sembia que 'ls caixals li han crescut y fins la trompa.

UNA LLISSÓ

RECCI que la direcció regional del federalisme català 's curará de buscar novas aventuras, en vista de lo que li ha ocorregut després de la publicació de aquell famós manifest, proclamant als catalanistas y regionalistas aliats naturals dels republicans federals de Catalunya, y del qual ens ocupavam en nostre passat número.

Un pas més en fals ni més impremeditat no pot donar lo direcció d'un partit polítich, que vulgui passar plassa de serio.

Perque aló de anar a la casa agena ab els brassos oberts y trobarse ab que ningú 's hi llensa, quedant-se al revés tothom parat y plé d'extranyesa, es lo que li ha succedit en la present ocasió al malaventurat Consell regional federalista de Catalunya que actua baix la presidencia del Sr. Vallés y Ribot.

Ni 'ls catalanistas, ni 'ls regionalistas 's han prestat a suscriure'l pacte de aliansa ab que se 's brinda, en un document públich y solemne. Tots 's han mantingut quietes y reservats. El que més ha de clarat que considerava l'aliança impossible, y que tot lo més que 's podia admetre era una aproximació.

¿Y qué vol dir en política práctica, una aproximació?

Res, enterament. Perque encare que vulguin establirse corrents de simpatia entre 'ls que pretenen aproximarse, aqueixa aproximació may será total ni completa, mentres entre uns y altres 's hi aixequin

las vallas que separan als catalanistas y regionalistas dels federals.

Poch importa que uns y altres abominant dels abusos del centralisme aspirin a obtenir l'autonomia de las regions historicas, puig fins aquesta qui es entre ells l'única comunitat d'aspiracions, resulta, si bé 's considera, més aparent que real.

En efecte. Catalanistas y autonomistas que en todas las sevas declaraciones 's han abstingut de declarar-se respecte a la forma de govern, cap inconvenient han de tenir—y ningú d'ells negará la nostra asserció—en alcanzar l'autonomia de Catalunya de mans de l'actual monarquia, ni del mateix Carlos VII que vingúés a donársela. ¿Y podrán may els federals, si son republicans y democratas com els hi obliga a serho la seva historia de sempre, admetre aquest regalo de semblants personatges? No consideraran l'autonomia de Catalunya aixís alcançada més com un castich que com un benefici?

Federacions reaccionarias poden existir; Republicanas democráticas reaccionarias no 's concebeixen.

Donchs, en cambi, si 'ls catalanistas y regionalistas obtinguessin lo que pretenen en la forma indicada, per ben pagats y satisfets se donarian, molt més, la major part d'ells, d'alcasarlo lligat ab la República y ab la democracia, perque la major part d'ells miran endarrera, suspiran per las instituciones de l'Edat mitja, son reaccionaris, y volen, segons frasse felís de 'n Pi y Arzaga en un meeting de Mataró «la llibertat de Catalunya y l'esclavint dels catalans.»

No se'm oculta que hi haurá regionalistas y catalanistas que protestarán indignats de aqueixa afirmació meua, declarant-se liberals de cor y fins republicans de convicció, y a pesar de tot partidaris de las solucions regionalistas y catalanistas.

Pero a n'els tals jo 'ls diré, que aixís com una flor no fa istiu, tampoch ells donaran may coló a republicanism ni perfitim democrátich, a lo que ha nascut y creix y 's desarrolla, fora enterament de tota realitat democrática y republicana.

Tal com un xafec d'aygua dolça no tran un àtom de salabró de las ayguas del mar, aixís ells per més que pretegan influhir en el catalanisme, en sentit adelantat, han de conseguir rebaixaer un punt la seva salabró reaccionaria.

Jo 'm guardaré molt de deixar de reconeixer la bona fé que 's impulsa; pero si haig de dir que viuen lamentablement equivocats, y fins ho demostrat ab un breu argument.

Diguin: no admeten per ventura en tota la seva integritat las bases de Manresa que forman la bandera única del catalanisme? Donchs si las admeten, medtinilas y no dexarán de observar l'esperit anti-democrátich qu'entranyan en algunas de las sevas prescripcions.

La democracia proclama y practica l'sufragi universal, individual y directe com a font y origen de tots els poders constituïts: en cambi 'ls catalanistas volen el sufragi per caps de familia y agrupacions gremials, forma antiquada y regressiva, que desconex y vulnera un dels primers drets del individu.

La democracia proclama la llibertat religiosa; y 'ls catalanistas no passen més enllá del statu quo actual qu'és, com tothom sab, una vergonyosa tolerancia. Y tant en la massa de las sanchs tenen las sevas adicions capellanescas que fins ara no s'ha vist, entre las moltas publicacions catalanistas que veuen la llum, un sol exemple de un peridich que ataquí un abús dels infinits que comet el clero en el nostre país.

Y aixís en tot lo demés.

De manera que 'ls que creyentesse individualment republicans y democratas, se proclaman catalanistas o regionalistas, han errat el camí y no aniran may allá hont els vulguin, sino allá hont els portin els que pesan més qu'ells, que son els que tenen en abono de la seva justa y legitima preponderancia la fidelitat a las bases reaccionarias de Manresa, que constituïxeixen la bandera de aqueillas agrupacions.

Vegi, donchs, ab tot aixó, si anava ben errat de comptes el Consell regional federalista de Catalunya, al descentendes de cop y volta, y sense motiu justificat, de tota inteligencia ab els partits republicans afins, pera oferir un pacte de aliansa als regionalistas y catalanistas, els quals després de tot han fet alló del ditx: «ni menos se 'l'eschuchan.»

¿Y por qué havia de donar un pas tan en fals? Senzillament perque avuy el catalanisme y 'l'regionalisme semblan estar de moda, senzillament perque devia enlluhirer als federals, la seva victoria electoral de Barcelona que 'ls permeté enviar quatre diputats a las Cortes; senzillament al veure que crián y treballan y 's bellugan, y organisan associacions, y fan apiechs y sembla que mitj mitj siga seu.

Y ab aixó no han sapigut veure que 'l'moviment catalanista y regionalista té més de buidicós que de consistent; que la gent de bé que han lograt treure de casa y ferla anar a votar es gent que prompte 's cansa; que 'l'tal moviment té un caràcter burges molt accentuat, y que 'l'dia que toquin a definir qüestions de aqueillas que divideixen al mon enter, com la social, la religiosa y la mateixa política, qu'ells calculadament mantenen fora de discussió, aquell dia tot aquest reïntament de foras se desfará com un bolado trinx de un vas d'aygua.

Aixó es lo que no ha sapigut tenir en compte el Consell regional, al llansarse a la seva fracassada aventura; com tampoch ha sabut veure que moltes més foras y de una eficacia més positiva contra 'ls mals governs de Madrid que las que han mogut els Segadors, aliarían els republicans, si com es el nostre deber y 'l'nostre interés sapiguéssim mantenir-nos units, fortament cohesionats pera llansarnos resoltos a las grans batalles de la política.

Pero per aixó fora necessari una mica més de aplom y una mica menos de versalitat en el Consell regional federalista de Catalunya que funciona baix la presidencia del Sr. Vallés y Ribot, de quals casaments y divorcis polítichs ja casi n'hem perdut el compte.

P. K.

EN LERROUX A BARCELONA

Sen las derrereras eleccions el poble republicà de Barcelona elegí per diputat a Alexandre Lerroux, dimenje passat va confirmarli 'ls poders. Lo qual demostra des de luego que 'l'eloquent orador radical no ha defraudat las esperansas qu'en ell havian depositat els seus electors.

Poch avans de las deu del matí del citat dimenje, pels alrededores de la estació hi formiguejava una multitud immensa, desitjosa de saludar al valent defensor de la causa del poble. Arribá 'l'tren, aparegué en la finestra del vagó la simpática figura del senyor Lerroux, y una estruendosa salva d'aplousos, barrejada ab calorosos vivas a la llibertat, a la República y al diputat per Barcelona, ressoná en l'espay.

Cambiatos entre 'l batallador propagandista y las numerosas comissions que l'havien anat a rebre els saludos que son de rigor, s'improvisó una manifestació, capitanejada, com pot suposarse, pel senyor Lerroux. Desde l'estació de Fransa a Canaletes, passant pel Passeig de Colón y las Ramblas, ni un moment pararen els vivas a tot lo que 'l poble estima y 'ls crits de reprobaçió a tot lo que de cor odia y detesta.

Cal consignar la estrepitosa xiulada que se sentí en la Rambla de las Flors al passar la manifestació per davant de La Veu de Catalunya; xiulada que 's dirigia, de segur, no a lo que aquest diari té de catalá y autonomista, sino a sas tendencias declaradament clericalas y reaccionarias.

Arribada la manifestació, en la que hi figuravan personas de tots els estats socials, a la Rambla de Canaletes, el senyor Lerroux, que havia pujat al «Cassino de la Fusió Republicana», obligat pels aplausos y excitacions del públich estacionat al carrer, hagué de sortir al balcó, desde 'l qual dirigí la paravia a la multitud.

Bren fon el diputat per Barcelona; breu, pero, com sempre, sustancios. Manifesté, ans que tot, que vé aquí, no a descansar, sino a treballar, perque es indispensable—va dir—comensar una campanya energica, ferma, decidida, precursora de la gran tempestat revolucionaria que ha de purificar l'admosfera y lluirar al país dels miasmas que 'l'ofegan y aniquilan.

Prometé ocuparse de las próximas eleccions municipales, y dirigí ceteros tiros als qu'exploat al poble y a las sangoneras de totas menas y colors que a costa d'ell vibren y medran.

Nutrits y entusiasmats aplausos aculliren sas paraulas, pronunciadas ab tot el foch d'un esperit veraderament revolucionari.

El senyor Lerroux té 'l propòsit de permaneixen en nostra ciutat fins que tornin a obrirse las Cortes, si bé fent de tant en tant excursions de propaganda a diversos llocs de Catalunya.

Intuí es dir que 'l felicitat per sa arribada y que desitjém que la seva estada entre nosaltres li sigui tan grata com profitosa pels interessos de la llibertat y del progrès.

ENTRE NOSALTRES

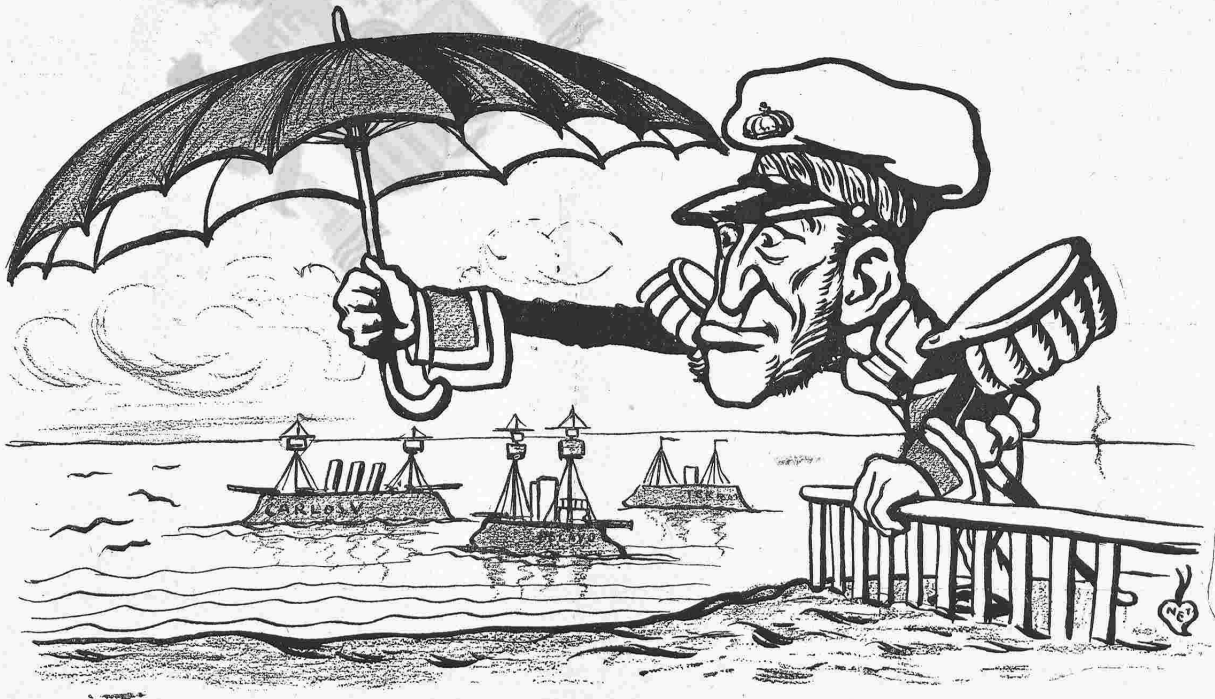
Desde fa un grapat de días vinch observant una cosa que m'amohina y m'posa de tremenda confusió. Es un fet tan estrambòtich, un fenomen tan raro, que... vaja, valga a explicarho: ja veurán si tinc rahó.

Vaigi jo al lloch abont vaja, tant si anabona ab rentistas, com ab pobres racionistas, com ab senzills industrialas, tothom, quan els interrogo sobre las cosas d'Espanya, en fa una ganyota extranya y 'm diu:—Estém mais, molt mais.

L' un m' explica que ab la renda apenas pot mantenirse, l' altre no sab com sortirse del asfrazco en que 's veu, aquest em conta mit tráfecs, aquell un feix de miserias; en fi, disgustos, tragerias lligirinas per tot arreu.

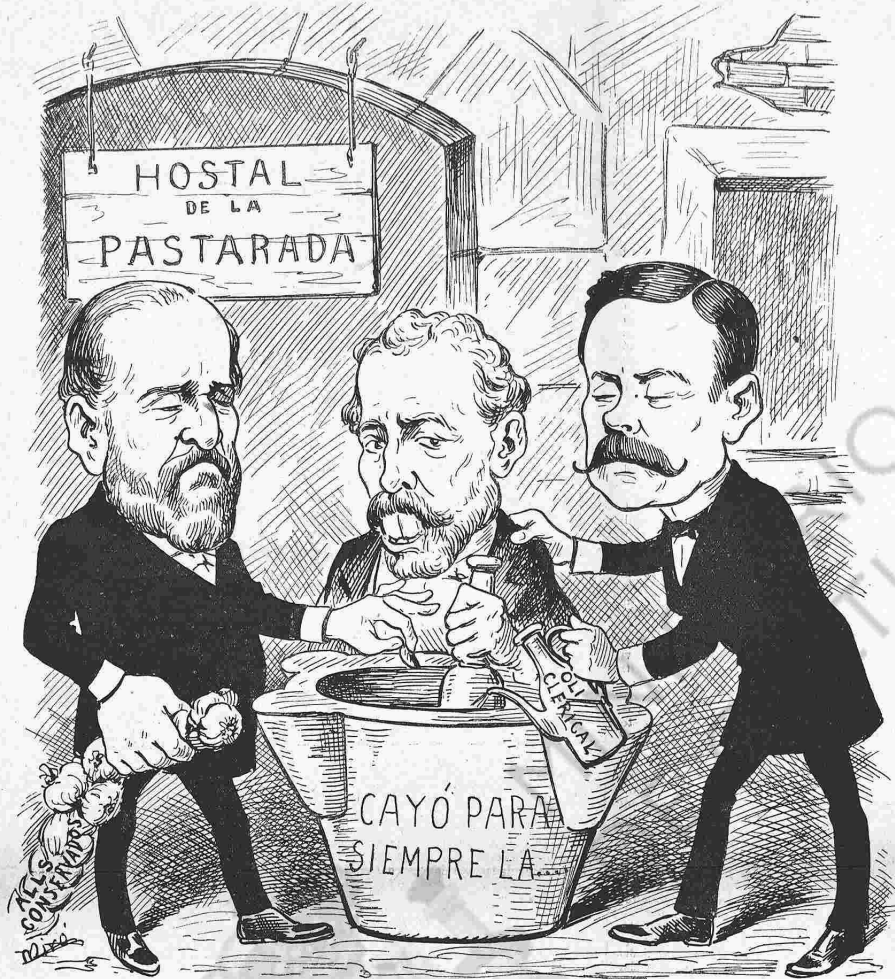
No obstant y aixó, cada día

Ministre previsor

—Tapémlos bé; no fos cas que la pluja me 'ls estobés y 'm deslluhs las maniobras.

Un nou establiment, pròxim a obrirse

—¿Voléu dir que l' públich se l' empassará aquest-all-y-oli?

al donar, com d' ordinari, un ràpid vistazo al diari per veure qué ha succeït, hi trobo un munt de notícies que al omplirne d' extranyesa em fan exclamar ab sorpresa: —¿Qui l' entén aquest bullit?

«A tal pobló—diu—s' acaba de celebrá ab molt bullit la festa de Sant Ximpi, el seu vençut patró.»

«A tal altre hi ha l' propòsit, també ab motiu de las festes, de contractar cinch cortestas y adornar la població.»

«A la vila tal, dissete va comensá l' gran xibarrí, rivalisant cada barri en lluir més que 'ls demés.»

«A la ciutat qual, aixecat un envolat els drapayros, un altre 'ls joves missayros y un altre 'l Club dels neules.»

Y tot es barullo y música, y pobles que desvariejan y casinos que rumbegan música il·luminació.

Y tothom vé á despedirse'm ab la mateixa sonada: —¡Bur, y basta la festa. —¿Ahónt va?—A festa major.

Aquí tenen el meu dupte, ¿Com rodinonts s' explica que una gent que tan somica y tan apurada s' veu, pugui passá una setmana ballant rams, movent tabola y armant la gran xerolna sense repará en el preu?

Tot son penas, tot son llágrimas: el comerç tanca la porta, l' indústria está ja com morta, no hi ha feyna, no hi ha rals.

Pero ¿as Sant Pau ó Sant Pere, y tocan a festa?... ¡Viva! Vingan músics y varribat... Vóltala, que va de vals.

¿Qué dirá l' govern quan veji contradicció tan palpable? ¿No es fácil qu' envihí al diable las nostras inmundaciones, y 'ns apréti las ciavillas,

y al primer gomech que sentí per tot reney ens aumenti un xich las contribuciones?

El conflicte es realment serio. Un país tronat no s' posa á divertir, ni gosa a fer l' qu' Espanya está fent. D' aquí aquí: ¡Aixó es impossible! Aixó no pot aguantarse! D' aquí aquí, venga xalarse y gastar rals. ¿Qui ho entén?

«Será tal volta que l' poble, comrentent que aixó no es viure, ha pres el partit de riure pera amagá l' seu despit? Si es aixís, fa bé de pendres'ho, com está fentho, á la fresca. Segueixi endavant la gresca, y... com si res no hagués dit.

C. GUMÁ

Inauguració de una Escola

El dia 19 va inaugurar en un espayós local del carrer de Bailén, número 70, primer, la *Escuela Moderna* fundada per D. J. Ferrer Guardia, persona de vastíssims coneixements que ab l' ajuda de notables professors vé á dedicar tota sa activitat al verdatier progrés de la ensenyansa.

La esmentada *Escuela Moderna*, segons fermas declaracions dels seus fundador y directors excitará y desarollará las aptituds dels alumnos, á fi y efecte de que ab la totalitat del propi valer individual no sols s'igan membres útils á la societat, sino que com consecuencia elevin proporcionalment el valor de la colectividad.

En l' acte de la inauguració van pendre la paraula varias personas competents exposant el fi de la escola, única y primera en aquesta terra dels prejudicis y de las practicas rutinarias. Nostre amic Sr. las Antón que va ésser molt aplaudit al comparar la manera particular y exclusivista d' ensenyar als noys en las mal entees escuelas laicas ab el método práctic, lliure y fraternal de aquella. Al efecte se substituirá l' estudi dogmático per l' estudi ralonat de las ciencias naturals.

Las colecciones completas d' instrumentos científicos, las condiciones essencialment higiénicas y la

ben dirigida classe de gimnasia sense aparatos, fan que la *Escuela Moderna* sigui un colegi montat ab tots els adelantos, á l' altura dels millors del extranger.

Felicitem al Sr. Ferrer Guardia y al angurari prosperitat, desitjem que la seva Escola sigui un bon planté d' homes bons, lliures é inteligents, qu' es lo que per desgracia no abunda á casa nostra.

DESDE LA PRESÓ

A Constitució espanyola resulta un geroglífich que ningú l' pot deificar.

No s' pot comparar sinó ab aqueles catalanistas que desota la barretina hi amagan el soldo.

Els espanyol- tenim, segons facultats que 'ns otorga la ley, molt drets, sufragi universal, llibertat d' impremta, lley d' associació, de reunió y no se quantas cosas més, pero que en el terreno de la practica resultan desastrosas.

Els obrers poden associarse formant corporaciones de resistencia, els que no professan ideas religioses poden passar sense que aqueles que s' vesteixen pel cap pugnin obligarlos y trepitjar sa conciencia, poden publicar folletos y periódichs, celebrar meetings en els quals s' ataquí a la propietat, á Den y sa mare, mes payl de ells l' día de las persecuciones.

Las llistas de obrers asociados, els que no van á missa, els que per davant de las arbitrariedades burgesas posan la lógica y la razón, en meetings y periódichs, aqueles son victimas y per haver fet ús dels drets garantits per las lleyes van á arrosegar un grillé y presiri si avants no son asesinats ignominiosament en els fossos d' algún castell.

¿Aquesta es la Constitució espanyola?

¿Pero per ventura hi ha ningú que ignori que feta la ley feta la trampa?

Las societas obreras espanyolas tractan de celebrar dintre de poch dias l' según Congrés Obre, continuació del que s' va reunir á Madrid l' octubre pròxim passat y que doná lloch á la constitució de la Federació Regional.

Ab una petita convocatoria s' reuniren, sens contar las adhesions, per medi de representants 36 mil

treballadors, acordant donar un nou camí y nova orientació á la classe obrera pera fer prevaler sos drets atropellats pels parásits burgesos.

Es de esperar que tots els obrers que sentin fan de justicia s' unixin y envihin delegats á adhesions al mentat Congrés, el qual promet ser un acte de verdadera trascendencia. A ell hi assistirán representants dels obrers estrangers, verificantse y continuant aquella hermosa obra de la vella Internacional.

Avant, treballadors. ¡Visca la solidaritat obrera!

A Granollers se celebrará un meeting obre d' protesta contra 'ls fets de la Comya y las arbitrariedades comesas per las autoridades d' aquella població ab motiu de haver suspés un meeting, lo que doná lloch á que fessin tres detencions á pretext de que se atacava á la guardia civil.

L' enhorabona als obrers de Granollers que farán alló de aquí no vol caldo dos tasses.

SAMUEL TORNER

Presó de Barcelona 13 de agosto.

ER El Sr. Larroca ha deixat de ser governador de Barcelona. Havia de caure el día de las elecciones de Diputados á Cortes, es á dir quan vá descubriresli aquella inmund y asquerosa trapacería. Pero li convenia quedarse uns quants mesos més á Barcelona pera rehabilitarse, perseguint á mort la propaganda anticlerical, apropiant tot lo possible 'ls fondos de la higiene, y meter á anarse'n els elogis del Avi Brusí.

Nosaltres l' desitjem lo del ditxo:—Bon vent y que no torni!

El Sr. Artigas, ciutadà honorat de Vilanova y Geltrú y corresponsal de *La Publicitat* y altres periódichs de Barcelona, sortia tranquilament del teatro de aquella vila, quan tot de sopte s' veié agredit pel diputat á Cortes D. Joan Ferrer y Soler y alguns esbirros dels que l' serveixen pera fer la por als pobres treballadors de la seva fábrica.

Y un home aixís, que procedeix ab tanta cobardia, s' atreveix á ostentar la investidura de diputat per aquell districte!

Y lo mes infame no es encare atacar á un home fentse acompañar de uns quants miserables assalariats, sino l' dir y assegurar, com es fama que diu y assegura, que á l' ell ni als que l' han ajudat, ningú 'ls molestará per res.

Si fos cert tanta desenvoltura, hauria arribat l' hora de pendres cada hù la justicia per las sevas propias mans, com els paisos salvatjes.

No 'ns hem enganyat de gayre, respecte al nou ministre de la Gobernación, Alfonso González. Va enfilar-se al poder després de un discurs en el qual blasonava de cert radicalisme liberal, y qué ha fet?

Senzillament: publicar un decret declarat inviolable á la guardia civil, y després calarse á jeure ab la breva á la boca, y xupant ab tot regaló.

No en vá va nomenarlo en Sagasta á despit de aquell discurs.

A tals mestres, tals deixebles...

Fem nostras las següents paraulas que publicava *El Nuevo régimen* en un de sos últims números:

«A Barcelona ha suspés sa publicació *La Autonomía*, semanari dirigit per Francisco Pi y Arnsaga autor de los *Fredillos de la patria* y del *Proceso de Cristo*. Tres anys d' esforços continuats no han sigut suficientes pera salvarlo.

¿Impossible sembla que aixó passí á Barcelona, quan se sostenen publicacions análogas á Alicante, Plasencia, Mataró, Reus, Girona, Sant Felu de Guixols y Figueras, ahont ab el títol de *El Aspirentés* se publica un semanari qu' es avuy el degá dels periódichs federals.

¿Desitjem que surgeixi prompte un periódic que vingui á sustituir *La Autonomía*. Ho exigeix l' interés y fins el decoro del partit.»

Poch hem de ategir nosaltres á las consideraciones y als desitjos del il·lustrat semanari de n' Pi y Margall.

Si la direcció del partit republicà federal en lloch de distreure's buscant aliansas impossibles ab els catalanistas y regionalistas, cultivés la inteligencia estreta ab las demés fracciones republicanas, molt distinta seria la seva sort, y molt mes sòlida la representació que ostentaria dintre del estadi de la premsa.

En Romanones té una gran idea: la d' establir á Espanya l' ensenyansa obligatoria.

Molt bé, senyor ministre de Instrucción pública! La nació sols pot regenerarse de una manera: redimint al poble de la ignorancia.

Pero ¿basta que un ministre decreti que tots els noys han de anar á estudi, baix una pena imposada als pares que descuidin el deber de portals'hi?

Creci que no. En primer lloch es necessari que l' ensenyansa, á mes de la condició de obligatoria, tingui la de ser gratuita. Als alumnos pobres se 'ls ha de provehir de llibres, cartipassos, plomas, etc. etc., en fi, de tot el material que necessitin, tal com se fá á Suissa, ahont ademés se 'ls dona dinar de franch.

¿Per montar una ensenyansa en aquesta forma, y per millorar ademés la miserable condició dels mestres d' estudi, de ahónt treu 'ls recursos el senyor Comte de Romanones?

La Monarquia no pot intentarho. En cambi á la República li seria molt factible ab sols aplicar á la ensenyansa dos partidas del pressupost completament productivas.

Els deu milions de la llista civil. Y 'ls quaranta dos milions del cercle.

En Lerroux

La República gastaría en llum, aquests cinquanta dos milions que avuy s' inverteixen en tenebras.

L' Ajuntament de Valencia vá pendre unanimitat l' acord de negar la seva participació en la suscripció oberta pera erigir á Madrid un monument en honor de D. Alfonso XII.

Valencia es una ciutat eminentment republicana, y la corporació municipal ha sapigut respondre als seus sentiments y aspiracions.

No tots els d' Espanya acerten á procedir ab tant acort.

MOLLERUSA, 19 d' agost

La manifestació carrouda del diumenge passat, titulada del Sagrat Cor, va ésser una cosa acabada. Els joves ab mirada de bou degollat y las noyas, ó sigan las *hicas* de María, ab ven de rogadora esquadra anavan seguint carrers ab un pas tan marcial que semblaven instruits pel tinent del regiment de Calatrava.

Última gran que quan passen aqueixas moixingans no les podem mirar ab els ulls de l' any 851 No per res, no, si no per lo del sucarrin.

SANT BOY DEL LLOBREGAT, 18 d' agost

Lo diputat á Corta per aquest districte Joan Ferrer y Vidal es boig ó be l' fa, de altra manera no se explica l' atropello indigne que va cometre la semana pasada ab lo corresponal de varis periódichs y que te l' domicili á Vilanova y Geltrú. Tant en un cas, com en l' altre se l' deu haver de tancar al Manicomio de aquí, per seguretat dels ciutadans, puig si deu atropellá á quants lo censuran no acabarà may de fer barbaritats per l' istí, á no ser que algú l' escarmenti per sempre, que de sobras s' ho té guanyat. Pensa qu' ell sempre s' alaba de tenir la purria y els valents del districte al seu costat, y de té pos sixs ¿qué pot esperarne un poble? Recomana el procediment per ell emplat, que li apliquin á la primera ocasió, que al districte de Vilanova no protestará ningú per ell, com han fet per la seva víctima.

BADALONA, 16 d' agost

Al passar pel carrer de Sant Pere l' escarbat major de l' Iglesia de baix, increpá á un vehí que s' estava prenent la fresca legint tranquilament LA CAMPANA DE

Si dos collas se cruzan ¡adeu tranquilitat! se miran las banderas, ab un orgull fatal, y s' tiran á n' el rostro vergonyas del passat, y cada una crida á l' altra denigrant, volent sols ésser ella la reina del espay. Quan las banderas parlan las collas s' han irat, y cegas, s' abrahamon ab odi sens igual: els negres canons venen y ab terratremol gran qu' apart que l' mon s' enfonzi, se fican al combat. La hermosa terra, resta de morts coberta y sanch, de llágrimas y runas miserias y retrás.

¿Qué n' fém de las banderas si sols ens portan mais y sempre á alzar se tornan ab mes orgull que may portant darrera d' ellas esclau y mes esclaus? ¡Ditosa será la hora que totes cremarán en l' ara benchida de la sagrada Pau!

A. LLIMONER

UN EXEMPLE Y UNA ENSEYANSA

Una nova llei francesa sobre associacions se refereix á tota corporació en general, pero un dels seus títols, el III, tracta especialment de las congregacions religiosias.

Y aquí está lo important, y fins diré lo exemplar de aquesta llei.

O sino fíxime en l' article 13 (el primer del títol III) que diu aixís:

«Cap congregació religiosa podrá formarse sense autorisació donada per una llei que determinarà las condicions del seu funcionament.»

De manera que únicament per medi de llei, es á

Alrededores de l' estació al arribar el tren.

En marxa!

Pel passeig de Colón.

GRACIA, dihentli sense més ni més que s' en hauria de donar vergonya de tenir á las mans un diari que sol servir per fer crítiques sens fonament.

Allavors aquell vehí més enfadat qu' un lleó quant se li escapa la presa, va contestarli que mes vergonya s' en hauria de donar ell de preguntar certes coses als que qu' van á confessarhi, ja que va treure com á prova á 'is mateixes fills seus, que desde l' dia que las hi van revelar els va prohibir que tornessin á la seva gabia dels pecats.

Apringui donchs aquest ensotanat, que no som els que legim LA CAMPANA DE GRACIA els que 'ns en hon de donar vergonya, sino qu' hauria de ser ell, ja que sols serveix per donar mails exemplars á molts ignorants que hi van á confessar.

LEANSÁ, 20 d' agost

Días passats el nostre corp se lamentava ab alguns dels seus feligresos, dihent que l' dia menos pensat abandonará aquesta via, degut á las pocas creencias que hi ha ab la religió católica. També s' esclamava dihent qu' els capellans en aquesta població, si no cambian de rumbo las cosas, no hi podrán viure, porque quan els días de festa passa la salut per la iglesia ningú li dona cap centísim. Pobre ensotanat! Y de quina manera s' esclama. «Encare no n' té prou ab las set pesetas que té de paga (cada día), que vol escorçar més al poble?»

LAS BANDERAS

La Humanitat alegre á collas pel mon vé cantant engrichs llimes y airoso bracciant. Tothom llueix en la destra un' arma de combat, qui no pot durhi un glavi, hi porta una destrá. Davant de cada colla al vent alestant, oneja la bandera d' hermosos colors. Darrera de la colla se veuhen brilliejar, las lluhentas bayonetas, las illanas dels caballs.

dir per disposició legislativa votada per las dos Cámaras y sancionada pel poder executiu podrá començar a tituhirse á Fransa una ordre religiosa.

Peró l' article diu mes encare: «La congregació autorisada no podrá fundar cap nou establiment, sino per virtut de decret del Consell d' Estat.»

«La dissolució de la congregació autorisada, aixís com el tancament de qualsevol dels seus establiments podrá ordenarse per decret acordat en Consell de ministres.»

Es á dir que perque una congregació pugui establirse á Fransa s' requereix una llei.

Per que la mateixa congregació pugui obrir algun centre mes dels que tingues al rebre l' autorisació s' fá necessari un decret del Consell d' Estat.

En cambi per ser dissolta basta un senzill decret del poder executiu.

Aquest criteri altament higiènic tendeix á dificultar la formació de nous focos infecciosos, y á facilitar, sempre que convinga, la limpiesa dels existents.

Per l' article 14 se prohibeix l' exercici de l' ensenyansa als congregacionistas no autorisats.

Si qualsevol congregació autorisada permet que algú á ella agé (no autorisat) exercixi en la mateixa funcions de mestre, incorre en multa y pot ser dissolta.

Aixís s' evitan trampas pera burlar la llei.

L' article 15 ordena que tota congregació religiosa porti la seva contabilitat de ingressos y gastos de una manera exacta, y atribueix al prefecte del departament en que aquella residixi el dret de revisar ó fer revisar els llibres y registres.

De igual manera se imposa l' obligació de tenir una llista completa de tots els individus congregats, sotmesa á la inspecció prefectoral.

En aquest punt no han de ser las corporacions religiosias de millor condició que las civils, sotmeses tot' hora á la inspecció de las autoritats.

L' article 16 declara il·licitas las congregacions for-

madas sense autorisació, y determina las penas que serán aplicables als infractors.

Y ara vé la part mes important, la que s' refereix als *cum-quisbus*, qu' es la que mes ha fet posar el crit al cel, als que ab capa de religió se dedicavan ab tan profit á l' explotació de la ximpleria humana.

En efecte, l' article 17 se refereix á la facultat de possehir bens, y aquesta facultat se limita á la ostitació dels associats, al local social y als immobles estrictament necessaris al cumpliment dels fins pera 'ls quals la congregació hagués sigut autorisada.

Tot acte entre vius ó testamentari, á títol oneros ó á títol gratuhit, verificat directa ó indirectament per mediación de persona interposada, (home de palla) se declara nulo y sens efecte.

Peró l' efectes de la llei se reputará persona interposada: Els associats que rebun donacions, herencias ó legats, aixís com també 'ls que consentin vendas, qual import degui passar á n' ells.

L' associat ó la societat civil ó comercial composta totalment ó en part de associats de la congregació á qui perteneixen en propietat l' edifici ocupat per la mateixa.

Finalment se considera també persona interposada l' propietari de qualsevol immoble ocupat per la congregació que hagués sigut declarada il·licita.

La nulitat dels referits actes testamentaris ó entre vius podrá declararse á petició del ministeri públich ó de qualsevol part interessada.

No s' ha d' esforçar molt l' atenció pera comprendre que aquest article importantíssim se dirigeix á impedir l' acumulació de riquesas y el aparcament de bens, base y objectiu de las congregacions religiosias.

Molts dels que avuy vesteixen hàbits, dirán.—Per no poderse enriquir, no val la pena de fesse frases.

Complement de la disposició anterior es l' article 18, en el qual se fíxan els requisits á que deurán

subjectarse las corporacions religiosias que avuy existeixen á Fransa, sense autorisació fins á la fetxa de la promulgació de la llei, exigible.

Las congregacions no autorisadas deurán solicitar l' autorisació dintre l' espay de tres mesos; y en cas de no sotmetres á n' aqueixas prescripcions quedará dissoltes de dret. Els seus bens serán distribuïts entre 'ls associats, de manera que cada un d' ells rebi tots aquells que li pertanyian avants d' entrar en la congregació, ó 'ls que li hajan correspost després per successió en línia directa ó colateral, per legat en línia directa no més, ó per donació.

Els legats que no procedissin de línia directa s' reputarán fets al beneficiat á títol de *part interposada*, y per consegüent no li serán restituhits, salvada la prova que l' interessat pugui aduhir contra aquest snposit legal.

Els donadors ó 'ls seus hereus podrán reclamar el reintegro dels bens donats (per donació ó testament) sense que la prescripció sigui obstacle, salvat el cas de que 'ls bens estiguen afectes á obras benéficas de qual cumpliment se fassi càrrech l' Estat.

Els demés bens de las congregacions serán venuts: el seu import ingressará en la Caixa de Dipósits y s' distribuïrà en capital ó renda vitalícia, entre 'ls individus de la congregació que no tinguessin assegurats medis d' existència ó que justifficassin haver contribuït á l' adquisició de aqueixos bens per medi del seu treball personal.

Tal es fidelment extractada la sintèssis de una llei, que sense destorbar els fins espirituals de las corporacions religiosias, coarta las sevas extralimitacions, cohibeix la seva omnipotència, y de moment arranca de las tenebras *meas mortis*, tornantlas á la circulació, sumas immensas, que alguns s' oposan que no baixan de 1,500 milions de franchs.

Després de la llei s' ha confeccionat ja l' reglament pera la seva aplicació que de un dia al altre ha de veure la llum en el *Diari Oficial*.

El reglament conté, segons sembla, un article im-

á Barcelona

En Lerroux, presidint la manifestació.

Davant del Principal.

DEU ELS CRÍA...

ALEUVA... ¡Eureka!... ¡Jamalajá! Per fi hem sortit d'apuros y del aïslament internacional en que 'ns trobavam.

Qu' Espanya necessitava aliar-se ab algú, era una cosa reconeguda per tots els polítics de verader talent, desde en Silvela á en Plaza; pero ¿ab qui? Aquest era l' nus del problema. De proposicions, gracias á l' anomenada que per tot arren tenim, n' haviam rebut bastantas. Cada dia 'ns venían cartas, que pel sello 's coneixia qu' eran del extranger, en las quals diverses nacions ens feyan la mateixa pregunta: «¿Volen aliar-se ab mi?»

Però 'es tan delicat això dels pactes internacionals! Son tants els reyalmes é imperis que baix la capa de l' amistat, com deya aquell altre polítich, hi amagan el punyal del godol!

El ministres, reunits en consell, s' havia ja ocupat varias vegades del assumpto, estudiant un per un els mèrits de las nacions oferitoras d' alianças, sense haver pogut arribar may á un acord.

Fransa... psè!... un gran poble, molt treballador, molt industriós, capás de ballar el càn-cán á la punta d' un punxó y de fer trencar de riure á un mort ab las sevas cansonetas; pero en quan á dota militars y esperit bèlich... Tenim massa present la pallissa que l' any 70 van clavals'hi... No 'ns convé un company que rebí: per haver de rebre, ja sabem rebre sols, que prou acostumats hi estém.

Itàlia... ¡quin' altra nenla! Van volguerse ficar ab els abissinis, que son una especie de salvatjes civilissats, y si 's desoydan no 'n queda ni un per contarho. Tampoch, tampoch l' aliança italiana fá per nosaltres.

Alemania... es forta, sí, pero no tan com molts babaus se figuran. O sino, que 's recordi lo que va succehirli llavors de las Carolinas. Prou no tenia de ganas de buscamos rahóns... Nosaltres vam quedar-nos, vam aixebir ab el lleó, y no va quedarli mes remey que tornàren á casa ab la quá entre camas.

Inglaterra tampoch ens convé y Portugal menos: la primera, per excessivament golafré y amiga de quedar ab tot lo que li fá goig; l' altra, perque la gent diria qu' enganyém criaturas.

—No obstant, la diferencia de religió... ¿Qué pensarà Mahoma?

—Deixéu las corre aquestas tonterias. Fan com monstres, que quan cometen un disbarat, lo qual succeeix ab molta freqüencia, may ens recordem de lo que pensarà Jesucrist. Digneu' zus convé la nostra aliança?

—Sí; pero n' heu de prometre una cosa.

—¿Què?

—Que respectareu el nom de Turquia mes de lo que fins avuy heu fet.

—¿Y això?

—Sí, senyor; desde que soch á Espanya, sempre que algú crida á un gos, sento que li diu: ¡Turch!

—Es una broma sense malicia. ¿De manera que firmes?

—Ab todas las lletras y tota la rúbica.

—Vels'hi aquí com y de quina manera ha quedat concertada l' aliança entre 'ls fills del Corán y 'ls nets del Evangeli.

Ha succehit lo que havia de succehir. Den els crida y ells se juntan.

La Sublime Porta no podia lligarse ab ningú mes que ab la Porta del Sol.

Tirém al vol las campanas, celebrémho ab cants y tamborellas, alsém la copa, bevém...

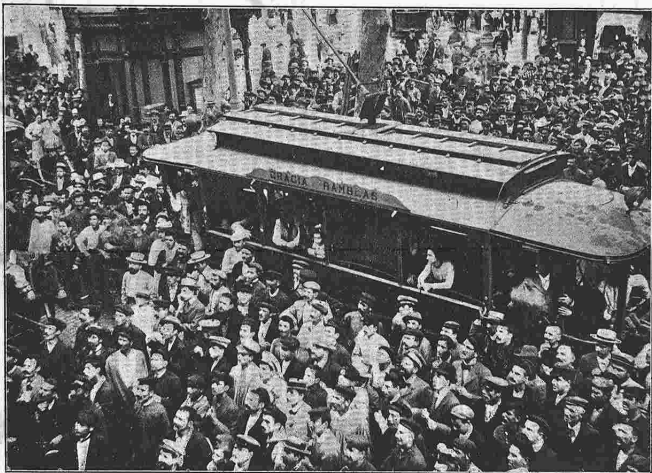
Però, per Deu y per Aláh, no agafém cap turca. Els nostres aliats podrián ofendre.

A. MARCH

FENT L' HOME

QUANT una persona ó una familia suportava ab resignació y dignitat un contratemps, sapientment deixant superfluitats si la desgracia es de fortuna, ó afrontant ab corsera á la malaventura, si la cayguda es moral, tothom la compadeix, la disciplina y la rodeja d' atencions.

Pro quan després d' una enxofada moral y material, encare hi ha pretensions de mirar per sobre l' espalla y fer alardes ridículs, llavors la persona, familia ó colectivitat que tal cosa fassi, s' ha ben guada.

(Insts. RUS)

El poble, al peu dels balcóns del *Círcul de la fusió republicana*, escoltant a n' en Lerroux.

portantísim, pel qual s' estableix que no 's podrà acordar cap autorisació pera l' existencia de las congregacions sense que aquestas fassin previamente acte de submissió al bisbe diocesà, sometent-se en absolut á la seva autoritat espiritual y jurisdicció.

Las ordres religioses com las dels Jesuítas, Dominicos y otras que tenen la seva direcció suprema fora del país, haurán de posarse baix l' autoritat única de las gerarquias eclesiásticas de la República francesa. El govern republicà no està disposat á consentir que subsisteixi dintre del país cap organissació, qual direcció tingui la seva residencia al extranger.

Y en aquest punt precisa confessar que dona mostres de una gran previsió y de un intaxtable patriotisme.

Naturalment que ab les moltas trabas de la ley, á una gran part de las congregacions religioses que á Fransa campavan pels seus respectes, no 's hi sortirà á compte continuar permaneixent en territori de la República.

Ja son molts els de las cogullas y las de las tocas que fan la malota per emigrar á terras qu' ells y ellas consideran mes propicias als seus afanyes d' explotació.

Tot es que allá abont pensan dirigir-se, estiguin diesosats á admétreles.

Com si 's tractés de la peste, son ja bastants els passos que han pres grans precaucions per evitar la invasió.

El govern italià 's mostra resolt á tancar la frontera á la irrupció negra.

A Inglaterra 's mateixos catòlics han emprés un' activa campanya per evitar que 'ls que se 'n van de Fransa s' extinguin per aquell país... ¡Si coixerán el panyo 's catòlics de la Gran Bretanya! Segons *L' Independencia belga* de Brusel·las, entre 'ls bisbes de Bèlgica reina no poca alarma davant de l' amenassa de la invasió francesa procedent de Fransa.

Al efecte de oposar un dích á l' irrupció han decidit demanar que no siguin admesas á Bèlgica las congregacions extrangeras sino mitjansant las tres condicions següents:

1.ª Que no puguin fer colectas.

2.ª Que no estableixin cap centre d' ensenyansa.

Y 3.ª Que no obrin cap capella pública.

O com si diguessen: poden anar á Bèlgica sempre que vulguin, pero ab la condició de que no han de fer de l' ofici.

Unicament á Espanya podrán venir sense destorir y fer lo que 's hi dongui la real gana, sense que 'l govern de n' Sagasta 's preocupi de res. Son tanta ja 'ls que tenim, que no vindrà la cosa de alguns mils mes. Vinguin, donchs, á acabar d' esquilmar el país, fins que, quan ja no trobin mes such acabin per devorarse ells ab ells.

P. DEL O.

CRUCIFICADA

Jesús morí en el torment y al ser en la creu posat, des lladres li fan costat un de bó y un de dolent.

També com el Redemptor Espanya crucificada morirà, ans de poch, voltada de lladres á quin piyor.

Y un cop morta 's darà manya en posarli algun pillet d' or, que serà un bitllet d' aquests que fá 'l Banc d' Espanya.

Y al final, al Cel mirant dirá ab veu trista aquests mots: —Oh Pare, aterrats á tots que saben massa el que fan!

L' HEREU D' HORTA

Resultat d' aquest concienst examen: que 'ls ministres, després de burlarse de todas las nacions, acabavan per no acceptar l' aliança de cap.

Afortunadament, ha vingut l' embaixador turch, y tots els polítics, il·luminats segurament per un llum baixada de per amunt, han dit de cop lo mateix.

—Aquest es l' home! ¡Aquesta es la nació ab la qual s' ha d' aparellar Espanya!

¿Vritat que sembla mentida que no hi haguessim atinat avans? La Turquia de levant y la Turquia de ponent, el desgavell dels Dardanelos y 'l desgavell de Gibraltar... ¡es clar que això necessitava aliar-se! Ni buscant ab un fanal se trobaria una rahó social mes acertada ni mes justa.

Las negociacions entre 'l turch y 'l nostre ministre d' Estat han anat com una seda.

—Aláh us guardi!—ha dit el duch d' Almodóvar, qu' es un erudit formidable que lo mateix coneix á deu dels moros, que al de las ayguas, que al dels vins.

—Cristó us dongui lo que mes us convingui!—ha respost l' embaixador del sultán, fent las set corteses de regiment.

—¿Qué me 'n diheu d' Espanya?

—Qu' es un gran país, casi tan gran com el nostre.

—Y las costums?

—¡Admirables! Aquestas hermosas corridas de toros, aquestas pintorescas quadrillas de gent demanant caritat, aquests arrebatadors quadros flemenchs de *cante y baile*... ¿Per qué no us feu turchs?

—¿Per qué no us feu espanyols?

—Es que no us costaria gayre.

—Menos us costaria á vosaltres.

—¿Volen dir?

—L' ocasió era magnífica, y 'l ministre d' Estat ha sapgut aprofitarla.

—¿Sabeu qué hauríam de fer?—ha dit el duch, embolcallant al embaixador ab la mes seductora de las miradas.—Aliar-nos.

—No es mala idea. ¿Condicions?

—Las que voltem. Ja sabeu qu' Espanya es la terra de la *hidalguia* y del no *miris prim*.

nyat la burla ó el despreci de que tothom la fa objecte.

Així ens trobém els espanyols avuy. Arrán de la nostra cayguda inspirarem simpatias á tothom, regoneixent que massa haviam fet alsantos de punxetas devant d' un enemich formidable y tenint á casa tanta traydors, tanta cobards y tanta egoístas. Pero la opinió d' extranger olvida la felloneria de nostras classes directoras pera veure y admirar no més la energia del poble espanyol.

L' opinió extrangerera avuy es dona per desenganyada veient que 'l poble, en lloch de treure á cops d' escombria als culpables de sa derrota, consent que segueixin explotantlo, y esborrada l' aureola de dignitat y energia que havia admirat en el poble, ja no veu més que las ridiculesas dels governants, empenyants en fer fe á Espanya el ridícul paper de *quicra y no quicra*.

Després de haver fet la Fransa ab sas formidables esquadras unes manobras grandiosas, sortin nosaltres anunciant á só de bombo y platerats unes manobras navals, no tenint per ferlas més que quatre fustes velles qu' en prou feynas si s' aguantan sobre l' aygua. Careixent d' elements de tota mena, prencim en serio desebellats projectes de reorganissació militar, fentnos la il·lusió de que ab quatre dies ens fora fàcil torná á tenir un poderós exercit; però en quatre dies si 'l tinguessim, si que 'ns fora fàcil, y ho sabem per experiencia. Parlem molt formalment de nostra situació y nostra influencia á Marruecos, com si no sapiguessim que si tenim all un tros de terra es perque *ens la dexaran tenir*. Y aixís en tot, aném fent el serio, y el gran y el fort, fent riure als que saben, qu' es tothom, nostra imbecilitat, nostra petitesse y nostra debilitat.

Tem de renunciar á tota esperansa de rehabilitació devant del mon civilizat. L' única manera de lo-gramho fora redresantse enérgicament el poble y tranyentse del demunt á la gent sinistrot que l' ha empetitit y el manté avuy aclofat sot el pes de sa desvergonya.

Però avuy el poble ¿ahont es?

JEPH DE JEPSUS

EL MINISTERI MES SENZILL

agradaria ser ministrel vaig senti que en el café, a la taula del meu costat, deya un à altre que prenia ab ell.

—(Ministre de què? li digué'l seu company, tot remenant la copa d'estudiant.

—Ministre del govern espanyol.

—¿Y quin ministrel voldria'ser? ¿President? —No! Aquest té masses mals de cap, perquè ha de procurar l'armonia entre tots els altres companys de ministeri, y se'n emporta las culpas de lo que fan els demés; si en la nació hi ha algun desastre, n'ha sigut la causa el ministeri de fulano (el president); si s'ha fet cap espiñada, la feta el ministeri president; el director d'orquestra.

—¿Donchs voldria'ser ministre de Gracia y Justicia?

—Tampoch. Las lleys son massa intrincadas y no m'hi entendria; l'organiscació dels tribunals té un sens fi de rodas y no m'amobinaria poch el ferlas engranar bé. ¿Cái si jo no vull caborlas?

—(Ministre de Foment t'agradaria que t'fessen? —De quina carta te n'has anat! ¿Que t'pensas que no hi ha més que espiguer fomentat? Ara plans d'estudis, ara escoles agricolas, ara Exposicions de Bellas Arts... No, noy, no; mes senzill, mes senzill.

—Ministre d'Estat.

—¿Cái, barret! Sosteni relacions ab els governs estrangers, y mirá per abont vá la politica del país A, y per abont vé la de la nació B, y si 'ns pot perjudicá aquest acte que realisa el govern M, ó que projecta l' govern N. (Quina balumba 'n buscará!

—Anem á un altre ministeri. ¿El de la Guerra?

—Só de pau, no pas de guerra. Si hi ha pau, estiga preparat per si hi hagués guerra; si hi ha guerra, proveeix totas las necessitats de la mateixa, estudia 'ls armaments nous que surten; artilia 'ls forts, defensa las plassas... ¡En quin mare magnum me ficaria!

—Ja sé l que vols. Com que á Espanya l'esquadra es una miniatura, no t donaria feyna. Voldria'ser ministre de Marina ¿eh?

—Ni 'ls mils! Precisament porque no hi ha esquadra, ó en pron feynas n'hi ha, se n'té de fer y calcula tít si aixó suposa pocas dificultats á véncer.

—Si fas barcos á Espanya, no poden anar ab velas; si 'ls compres al estranger, te donan ramponyas; ¡Aixó sí que no! De cap manera!

—Donchs no sé quin ministeri voldria'ser, porque no volguem mals de cap, el d'Hisenda.

—¿Ara t'cremas!

—¿T'agradaria ser ministre d'Hisenda y no t vols amobinar? ¿No t'entench!

—¿Y quins amohinos porta l'ministeri d'Hisenda espanyol?

—Té de procurar 'ls quartos per tots.

—¿Si es lo mes senzill?

—Explicat, porque jo no ho sé veure.

—Es clá que m'explicaré. En un país que no sigui Espanya, l'nivellá 's presupposos, seguint el sistema de disminuir els gastos per no augmentar y fins per disminuir els ingressos, naturalment que vol trencarshi el cap. ¡Pero aquí!

—¿Que no n'hi ha prou en que la propietat pagui l'25 per cent? Donchs que pagui el 30 ó el 40, ó més si convé. ¿Que no n'hi ha prou que 'ls consums paguin com á 10? ¿Que paguin com á 20. ¿Que no n'hi ha prou en que 'ls industrials paguin 100? ¿Que paguin 200. ¿Que l'aygua no paga consums, y tanta que se n'consum? ¿Que n'pagui. ¿Que no pagan res las criaturas que manan? Un impost sobre las mares que 'ls crían y sobre las didas, ¡si es lo mes senzill! ¿Que 'l paper sellat dona poch? Se dobra l'preu de cada full y donará l'doble. Si, sí; no hi ha ministeri mes senzill, á Espanya, que l' d'Hisenda.

PAU BUNYRGA

ELS MODERNS SEGADORS

En contraposició á la cansó catalanista, que no es mes que una mistificació mal urdida de dos vellans cansons catalanas, haventes pres de l'una part de la lletra y de l'altra obra del ingenu floralesch del Sr. Moliné y Brassé, en contraposició á un cant antipàtich y estantís, místich y mstésch ab mes cadencia d'absoltes que de cansó patriótica, el Sr. Durán y Bori, aplaudí director del coro humorístich La Trompeta, acaba de compondre Els moderns segadors, que ditas cançons fo fadrins forners de la Majorat L'Espeja, ab éxit complet, y que no dúptem alcançaran una gran popularitat, si, com se 'ns ha dit, se decideixen á incloure l'en seu repertori una bona part de las cocietas corals que constitueixen l'Associació de Cors de Clavé.

A fi de popularisar-lo en lo que de nosaltres depengui, y en quant poden ser Els moderns segadors un cant de desagravis á la nació espanyola de que formen part y á las provincias y regions germanas de tota la Peninsula, ab las quals tote els demostres de Catalunya desitjém viure en las mes cordials relacions de fraternitat, reproduhim la lletra de aquesta nova composició, que á lo menos—y en aixó es ben diferent de l'altra—té pare conegut.

La lletra diu aixís:

INTRODUCCIÓ

Dedicats á Catalunya cantarim sens cap esforç, ya que som fills de la terra uns nous belíchs Segadors.

1.ª LLETRA

Empunyanem la fals y dalla ó l'volant ab molli dalt, y seguém l'herba dolenta tant de aquí com de Madrid. No volguém llavor maligne, procurem la garbellá, que si fem bona netaja lo bon fruit madurarà. Per segar sempre n' es hora: fins se pot segá al ivern los mals escardos que punxa

al pobret contribuent. Ortigas grass y gatones que per tot van arrelant, si no poden arrencarse, cop de fals ó de volant.

Siu, siu, siu, siu, etc., etc. Ab la dalla autonomista Catalunya revirará, y ab la fals regionalista tot Espanya 's pot salvá.

Mes per ferne bona feyna no volguem may anar sols; seguém l'herba de 'ls cociques y seguim tots espanyols.

2.ª LLETRA

Si ab las cinas esmoladas ens llevem ben dematí, no hem de anar pas á Castilla, prou treball tenim aquí.

Podem sixelá ab la dalla las alas de molts auella, y ab la fals pot esquilarse la llana de molts catalá.

Podém escapá las unglas d'alguns polítics farsants, que no son per Catalunya ni espanyols ni catalans.

Del garrofer de Sagunto no n' dexém brot ni brançall, puig garrofas son merides y tal fruit va cap per vall.

Siu, siu, siu, siu, etc., etc. Segadors de tot l'Espanya, imitau als catalans; seguén l'herba de 'ls cociques y ens podrem doná las mans; y un cop llestos de la sega no volguém may anar sols, abrassemos ríchs y pobres y seguim tots espanyols.

pasan á reseñarlos en parte, para que V. E. Rma. pueda en su vista censurarlos y corregirlos, si así estima se proceda, ya que á pesar de haber una comisión del Ayuntamiento quejándose con el Muy Ilustre Sr. Vicario jeneral, en virtud del acuerdo tomado en tres del actual, no se note enmienda alguna.

1.º Es público en el pueblo de Turbias, y en todos los pueblos de alrededor, que dicho Sr. don Francisco Clot tenía su criada ó casera, Carmen Baró, embarazada desde hace algunos seis meses, y á ciencia y paciencia de dicho Reberendo continuaba en su casa y compañía hasta hace alguna semana en que se ausentó, debido á una causa incoada en el Juzgado de esta Ciudad relacionado con dicho embarazo.

2.º No es menos público y notorio en este valle que al dirigirse dicho Reberendo desde Turbias á Camarni para cumplir las obligaciones de su ministerio, en los días festivos, al ir y venir de dicho pueblo se hacía concultrudizo con la vecina casada del pueblo de Camarni, Dolores Pons, con la que trataban largas conversaciones en los escondrijos y barrancos que hay en aquel trayecto, con escándalo de los que lo miraban, que por lo jeneral heran otras mujeres curiosas.

3.º Lo propio hacía con su otra feligresa Refundada March, con lo que aprovechando ocasiones en que su marido estaba fuera de casa, guardando en rebajo en el redil, iba dicho Reberendo á pasar la noche en casa de la espresada mujer habiéndosele visto entrar en la casa en adelantadas horas de la noche y salir por una puerta escondida al amanecer del día siguiente.

4.º Dicho Reberendo ha intentado abusar con

La caricatura al extranjero

LA CIRCULAR DE LORD KITCHENER. — ¡Assessins!...

(De Le Charivari.)

UN CAPELLÀ-BOCH

ALS serían las empresas del rector de Turbias (Prov. de Lleyda) que l'arcalde de aquella jurisdicción, D. Bonaventura Marqués, se veió obligat mes enerra á elevar al cardenal bisbe de la Seo de Urgell, la següent exposició, puntualisat un gran número de conquistas que l'fan acreedor á que se l'fasse anar de quatre grapas y en mitj de un remat de cabras.

«EXCMO. Y EXCMO. SEÑOR: «Los infrascriptos, vecinos del pueblo de Turbias y otros anejos en esta parroquia, en el valle de Castelló, á V. E. Rma. acuden y respetosamente exponen: Que consecuentes con las doctrinas que les han sido inculcadas en su infancia por sus padres, y más tarde por los ministros del Señor, y penetrados á virtud de aquellas enseñanzas religiosas del deber que tienen como católicos de procurar que también sus hijos no se aparten, con motivos de la mala semilla del escándalo, de seguir con tan sana y providencial Santa Religión Católica Apostólica Romana, pues que de consentir lo ellos, ó sea los infrascriptos, tendrían su parte, por no decir mayor responsabilidad delante del tribunal de Dios, por ello, y reclusos del cumplimiento de su deber, se ven en el muy sensible pero no menos imprescindible caso de denunciar á V. E. Rma. que no están, ni pueden en manera alguna estar, contentos del proceder y comportamiento del Sr. Regente de Turbias, D. Francisco Clot, por distar mucho sus actos de los que debiera esperarse de un ministro del Señor, y por esto

violencia de la mujer feligresa D.ª Ramona March en la propia casa de ésta según confesión de la misma y lo propio ha intentado con las mujeres María y Dolores Torres, vecinas de Turbias, hechos que se han vulgarizado entre otros vecinos.

«Que á horas intempestivas é impropias de la noche como á las 11 y 12 ha estado diferentes veces en su propia casa y en las de otros vecinos de su parroquia jugando á los naipes con varios de sus propios feligreses.

«Que á entradas horas de la noche estuvo á derribar un pedazo de pared de una finca de un feligrés suyo del anejo pueblo de Camarni, hecho del que conoce el Juzgado.

«Y por fin, á procurado hasta con sus sermones desde el sagrado púlpito y fuera de él buscar y fomentar discordias y crear enemistades entre sus feligreses.

«Tales hechos y por su carácter público y que de masiadamente por desgracia son todos justificables, hacen perder á los recurrentes toda esperanza de que dicho Sr. Reberendo D. Francisco Clot, edifique en esta parroquia sino que por el contrario más bien parece un instrumento con que Satanás se valga para sembrar en ella la zizania y ridiculizar á los Ministros del Señor.

«Ante tan graves continjencias lo denuncian á la dignísima autoridad de V. E. Rma. para que previos los informes que pretenda recibir se digne obrar un correctivo á tan inusitados como horrosos procedimientos. Gracia que no dudamos alcanzar de la reconocida rectitud de V. E. Rma.»

Ara no més falta saber si l'Sr. Cardenal haurá enviat á Messén Clot á pasturar per aquelles montañas, ni quan vingá i pendre possessió de la mitra l'portará en calitat de familiar á Barcelona, ahont no dúpto qu'entre 'ls reverendos d'empenta, ocuparia desseguida l'primer puesto.

LA RELIGIO

Quan neix al cor la religió y es filla d'honor convençiment, fa que qui be la sent, sigui perfect y compleixi com cal els seus debers.

Per quan á cops de massa ha de lliscar al fondo un cervell, llavors produheix al home estipít ó al hipocrita vil, felió y rastrer.

Per ho no es gens estrany que 'ls qu'organisan professors, romerías, jubileus, societats moralistas ó católicas, asociaciones por propagá la fe, y altres mil diferents moixiangas, signifiquen, en major part, aquella gent que ha fet uns forats escanyant pobres, que ha explotat al obrer y que may ha complert en sa vida íntima cap dels seus manaments.

Y tampoch es estrany que cada día en peregrinacions y jubileus se transformin rosaris y santas Cristos en revolvers, garrots y ganivets per posé en ciá els salvatges de dos pobles quin d'ells tenen mes fé.

«Menguada religió, que no logra altar cors, fer amor, acostá á Deu, y sols pot abrigar sota sa capa salvatges, ignorants y farditzats!»

DELFI ROSELLA

SENSE MÁSCARA

LLÉ de passar-se de llest els ocorre molts vegades á la gent negra que s'vesteixen pel cap. Més de un cop de tan llestos que voten ser resultat tonots.

Aquí tenen sino un parell de párrafos extrets de un article titulat Mosaicis, insert en la revista El Mensajero del Sagrado Corazón de Jesús, que dona á llium la llopada jesuítica de Bilbao, una de las más activas d'Espanya y més destre pescadora de llusos y llebarros tocats de l'aleta de nadar per son compte.

Els párrafos á que aludim diuen aixís: «Debemos siempre tener para en todo acertar, que lo blanco que yo veo, creo que es negro, si la Iglesia hierárquica así lo determina.

«Así discurre el buen católico; pero, por la misma razón, aunque en sentido contrario, los católicos de pega, los satánicos y los impios, basta que la Iglesia diga una cosa para que ellos digan y hagan lo contrario.»

Ja ho veuen. Fa un sol espléndid; ve un jesuít y 's diu:—Es negre nit, y no tenen més reney que creur'ho. De igual manera han de creur'qu'és blanch lo negre, y que lo negre es blanch, sempre que qualesvol jesuít 'ls hi ordeni en nom de la Santa Mare Iglesia.

Aixó ja no es sols l'anulació de la voluntat, sino també dels cinc sentits corporals; es á dir, la credulitat cega, l'estupides erigida en norma de vida per millor alcançar la eterna salvació.

Donc ens ha donat als cinc sentits per percibir, la inteligencia per comprendre, la raó per discernir; pero ve un jesuít y de una bufada apaga la raó, la inteligencia y 'ls sentits, ó com si diguessim l'obra de Deu. ¿No es aixó un crim de lesa-naturallesa y fins de lesa divinitat?

Naturalment, pero ells ab personas que percibeixin, que pensin, que calciecin no hi volen res: ab gent aixís no hi tindran la vida.

Els té més compte tractar ab estúpits, ab ximplés, ab babiecas, pera millor explotarlos.

Perque després de haverlos fet creure que lo blanch que jo veig es negre, de la mateixa manera logran imbuirlos la creencia de que l'jesuít pillo, lladre y malvat que tens al davant trayent 'ls quartos de la butxaca es un sér virtuos, un sant, tocat de la gracia de Deu, davant del qual has de taparte la cara reverent y avorrigit, porque millor pugadespillarte.

Vegis, per la mostra, que ells mateixos ens proporcionan, si no es hora ja de fer una guerra á fer, en nom de la moral y de la veritat, als cinchs apòstols de la mentida y de la explotació.

PEP BULLANGA

L' ANIVERSARI

L'arribar ahir vespre á casa em trobo ab la següent carteta:

«Amich Jესpus: Sé que tens la familia á estinejar y t'vas fora vol, que diria un colomista. Com que demá á casa es té de festa, l'espero á dinar. Ten—Pasqual.»

Aburrit de menjar sol en restaurants de mes ó menos escudella y carn d'olla y desitjant fer un apat de familia, vaig decidir desseguida acceptar la invitació de n' Pasqual.

Avuy, donchs, al sortir del despatx m'hi deixat caure á l'hora justa de dinar, com qualesvol frare convidat, á la taula de casa el meu amic.

«La Toneta aixís que m'ha vist s'ha alsat y m'ha dit tota afectuosa:

—¡Ay, Jესpus, quina alegria ens dona venint á dinar ab nosaltres! Avuy, tu, Pasqual?»

—Oy.

—Un día com avuy no podia faltarhi en Jესpus.

—Es clá.

—Apa, apa; sense cumpliments. Póssals arrós, Pasqual. Serveixis.

—Ya per tu, Jესpus. ¿Que no hi heu posat llagostes, ni colomí, Toneta?»

—Home, tu dirás. A veure si ab un duro que no mes m'has volgut donar hi havia de posar un pavo.

—Bé, no es amohimen. Ja sabeu que jo tant sols hi hauré bona cara ja estich content. Bona oloretja que fa.

—Oh, que me 'n fan riure aquests homens. Volen que una fagi miracles ab una miseria. Molt vagals á fora casa y molt estrets per la propia.

—Si no tinguessis la mà foradada, sabrias fer que

un duro et valgués cinch pessetas, pero en mans tevas una pesseta no mes representa un céntim i encare te 'l reventas per flochs y capritxos en loch d' emplearlo en cosas útiles.

—Jo, poca solta? Potser sí qu' encare 'm dirás malgastadora... ¡mesquill!

—Tanca aquest hech si no vols que t' ho digui d' altra manera, xarriarel!

—Be, deixeuho corre, si no val la pena de que agafeu un acolorament. Soseguis Toneta, y tú, Pascual, pren, menja y calla, qu' encare que no hi hagi llagosta aquest arròs es superior.

L' arròs es despatxat en el major silenci. En Pascual es menja el seu plat ab furia com volguent ofegar á culleradas la rabia que li sobrih pels ulls; la Toneta fa la desganada y em mira dissimuladament á mi com volguent dir:—No 'n fassi cas qu' es un ximple, y jo no sé si prepararme á riure en previó d' una comedia conyugal ó apretar á corre pera no ésser testimoni del crimen de hoy.

—Porta 'l peix. Menjarás una mica de llus ab salseta. ¿Eh, Jესpus?

—Be l' haurém de tastá. ¿Qu' es feta de vosté aquesta salsa, Toneta? Fa bona oló.

—Sí, Jესpus; veyam si li agrada.

—Es riquíssima.

—Home, Jესpus, m' empipa que fassis cumpliments. Ja sabs que aquí pots ésser franch y dir la veritat. Aquest such té gust de fumat y es bárbarament salat.

—Oh, es clá, jo diria que ho trobessis bó sent fet meu!

—Com qu' es detestable! Devias teni 'l cap ab aquell mico.

—Com tú 'l deus tenir ab aquell penco.

—A aquella deixala estar ¿sents?

—Donchs porque vens á retreurem á n' ell sense solta ni volta!

—Perque ja 'm teniu empipat ab las vestras monerías y no vull ser la broma del carrer. ¡Llengua... per no dir altre cosa!

—Desvergonyit, té! (Un plat enlayre.) ¡Té! (Un altre.) ¡Té! (Un altre y aixís fins á la dotzena.)

M' aixeco esparverat, continch á la Toneta que anava á comensar la dotzena de copas, y ab la mà faig ademés de aturar al Pascual que ha pres un ganivet y no 's mou del puesto aguantant la pluja.

—Pro y are! ¿Qu' es aixó? ¿quina mosca os ha picat?

—Aquesta mala...!

—Aquest ca...!

—Prou. Si formalment no prometen dinar ab tranquilitat, me 'n vaig.

—No, home, dispensa; pro si aixó es una...

—Perdoni, Jესpus; pro com vol que estiga tranquila al costat d' aquest...!

—Bé, bé; lo qu' hagi estat, hagi estat. Mort. A sure tothom y acabém com cal.

S' arreglian els desperfectes y remolejant y tocant l' ase s' assentan de nou en Pascual y la Toneta y es reanusa el dinar.

Al rostit encare es crusan algunas malas parolas. A las postres y aburrit porque sembla alló el ball dels muts (Deu nos en gord) dich:

—Oy, Pascual. A qué dech la teva galant invitació al diná d' avny?

—Home, porque no havias pas de faltá tú á la festa que celebrém.

—Festal! Quina!

—El tercer aniversari de la nostra boda.

—¡¡.....!

JEPH DE JESPUS

REPLICHS

A mort á Fransa un diputat de ideas reaccionarias que s' havia fet notar per las sevas extravagancias.

Dos óbras especialment excitavan la seva indignació: el teatro y l' aygua. Al teatro no hi anava may y d' aygua no n' havia begut ni una gota en tota la seva vida.

Aixís es que quan al Cos legialatiu votava una subvenció als teatros se posava fet una furia.

Un día s' tractava de subvencionar á una empresa que havia de provehir d' aygua potable á una de las mes importants ciutats del país, y havent sentit afirmar á un diputat qu' eran necessaris per lo menos cent litros d' aygua per habitant, preguntá:

—Pero ¿cóm pot ser que hi haja personas que s' begin cent litros d' aygua diariament.

A lo qual li vá respondre un diputat ab molta sorna:

—Dech advertir al diputat Mr. Micher, que hi ha pobles en els quals s' usa també l' aygua pera rentarse.

Mr. Micher vá quedar com clavat al banch y sense paraula.

De moment no ha pogut en Sagasta obequir á un seu parent creant un nou ministeri, l' de Comers, per ser aixó cosa de las Corts; pero ha creat una Direcció general de Agricultura, Industria y Comers que al cap-de-vall vé á ser lo mateix.

Aixís es com se vá procedint á las anunciadas economías.

Y la direcció, després de tornará ministeri, de la mateixa manera que 's caps grossos se tornan granotas.

No en vá es Epanya un bassalot d' aygua bruta.

Dona la coincidencia que ab bens pochs dias de distancia van morir á Italia en Crispi y l' general Baratiéri.

Qui 's ho havia de dir quan era l' primer president del Consell de ministres, y manava l' segon l' expedició enviada al Africa, á conquistar per Italia una colonia.

En Baratiéri, militar expert, temia pendre la ofensiva contra 'ls negus de Abissinia que havia fet grans preparatius y l' esperava en posicions estratégicas inmillorables. Llavors sigué quan en Crispi enviá l' següent telegrama al general Baratiéri:

—Queda non e guerra, e téis militare. (Aixó no es una guerra; es una tísis militar.)

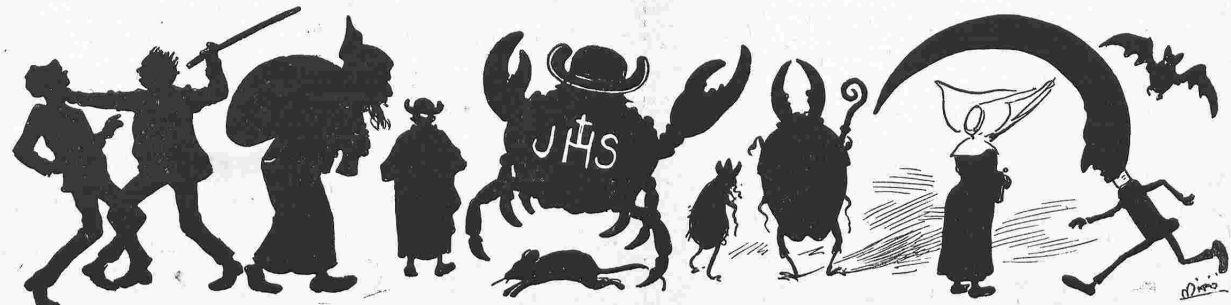
Picat en Baratiéri en l' amor propi se llansá sobre l' enemich ab forssas molt inferiors á las de aquest y sigué bárbarament destrossat.

En Crispi vá caure per no aixecarse may mes.

Ben al revés de 'n Sagasta y altres manes de la política monárquica espanyola, que després de las grans catástrofes per ella provocadas encare gallejan.

Y en quant al general Baratiéri, aná á ocultar á son país natal el desconsol causat per la desgracia, que aná minant la seva salut fins á produhirli la mort.

Ben al revés de alguns generals espanyols que portan marcada la derrota sobre la mànega del uniforme ab ascensos, sobre 'l pit ab creus pensionadas.

Al estiu tota cuca viu

A propòsit de la oruga

—No sé a quina família pot pertèncere, pero, desde luego, á cap de las nostras... Nosaltres no deixariam ni 'l tronch.

Sens mes que fent aquest paralelo s'endavina que mentres Italia es un país que pot realzarse, per que á lo menos els homes públics tenen una mica de vergonya, lo qu' es per Espanya no hi ha regeneració possible.

El general cristià acaba de publicar una nova memoria. Ell i el país están en la mateixa tessitura. El país li dona recados. Y ell li dona *memorias* per escrit.

En Pidal, l'ex-caril Pidal, desde Roma, ahont se troba desempenyant prop del Vaticà l' càrrec d' embaixador d' Espanya, ha anat á Viareggio, residència oficial del rey de las húngaras. No faltará qui suposi que hi ha anat per pendre vistas.

Encare que lo mes probable es que s' hi haja dirigit per ensenyar la mà dreta al seu antich amo y senyor.

La mà que vá dir que 's tallaria avants de firmar la tolerancia religiosa consignada en la Constitució del any 76, y que avuy conserva encare pera cobrar tots els bons sons que se li presentin.

Als turchs de l' embaixada, segons diuhen, l' Espanya els ha agradat molt, tant que al embaixador se li atribueixen las següents paraulas: —Sembró hauria pogut preferirias si li haguesin ofert en espectacle unas quantas descargas de

mauser sobre una massa atapanida de treballadors (sistema Sagasta).

Llavors si que s' hauria entusiasmat, preguntant: —Serán armenis, veritat, aquests homes de la brusa?

—No, senyor.—li haurían respost.—son espanyols. —En aquest cas—hauria acabat dilhent—estén mes adelantats que nosaltres en l' exercici de la barbarie: nosaltres extermínem als armenis; pero als turchs els respectém.

Ben clar ho ha dit el ministre de Marina. No cal que las grans potencias s' esparverin al presenciar la concentració de todas las carracas velas que tenim en las costas del Cantábrich.

No 's tracta d' emprendre maniobras que puguin alarmar á ningú, sino tan solament de un simple passeig náutich.

Jo ja m' ho pensava que á la poca esquadra que 'ns queda al últim l' enviariam á passeig.

El general Weyler viatjant sempre. Ja feya temps que no 'l veyam; pero ara, ab l' excusa de anar á Palma á inspeccionar las fortificacions militars s' allargará fins á las sevas propietats de Sant Quintí de Mediona.

Allí podrà tastar el verol. Y nosaltres no duplém que li probará molt, sobre tot si se l' empassa en dejú, perque després de tant temps de menjar solit, el verol dels ceps es un l'ant de primera forsa.

¡Qui sab si al verol de Sant Quintí de Mediona

deurá la conservació de la seva existencia l' futur dictador de aquesta Espanya embarrancada! Moltes vegadas petites causas produeixen grans efectes.

¡Díus que tens ganas de riure, y vas al teatro? ¡Pavanal! Per qué no te 'n vas á veure las maniobras de l' esquadra?

El Carlos V y 'l Pelayo jugavan á fer processas: el Carlos V va anar d' oros y 'l Pelayo, de costellas.

¿Que 't dongui diners per barcos? No m' engallinarás pas. No fa molt vareig donarte'n, y zhont son el barcos, veyám?

Un creuher feya maniobras y un peix va cridar: ¡Molt bé! Miro qu' era 'l que aixó deya, y ¡justos!... Era un burret.

L. WAT

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un vichu vivent, Un cap grós, Pel de Roca, Un sacristà tronera, Ros, pim, púm y Un colgial: Será per un' altra vegada.

Caballers: E. Zola y B. Un company de la goma, Aygua Freda, Noy de las mostras, Joan Borrell, Ricart A. Orriols, R. H. M. y Antón dels Singlots: Robut lo enviat y tantas gracias.—F. Berenguer R.: Comensa bé y acaba malament.—J. Asleib: *Qualqu' uno, forsa*.—A. Ribalta: Aixó, per está bé, senyor Ribalta, un bon tros se 'n hi falta.—Saloyan: La idea no *cueja*.—Pepito Cap de Nima: La poesia está bé y té rahó en lo que diu. Anirá al Almanach.—J. Gratoril y Cortés: Els dos cantars més que dos cantars son dugas imprudencias temerarias.—Joseph Baruffet: Si acés tota la gracia sería de la música.—Pere Alegre: En la seva composició hi ha quatre *hoi ho!* seques que semblan quatre bombas de dinamita.—Miquel Ribbes (Buenos Aires): Serán lo que passa pero no 'ns en podem fer *aco... Uquid*.—L' apotecari d' Olot: L' acudit no es nou y 'l sonet es un horror.—P. F. V.: O aixó es del *Intermezzo* ó vossté está empapal d' aquest poema. L' esperit d' Heine traspala al defora d' aquests octosílabos.—A. Kam-Hpá: La xarada es l' única cosa que va bé.—F. Jové y C.: Ni l' acudit ni l' epigrama li han de donar un tros de fama.—Joachim Lacruz: Els dibuixos qu' envia son renechs á la especie que no 'ns atrevim á publicar.—A. Ribas LL: Un dels epigramas y encare gracias.—Lluís C. Callico: És molt difícil evitarlo: pero descuydi, que 'l tindréu present. Y gracias per l' advertencia.—Antón Porta y Baló: Aixó no es un vers, aixó es una *sofista*.—Eduardito: *Adiós nena bonica, adiós per sempre més*. Vaja, passho bé singul...—Joan Gubia: Li faltan condicions.—Ll. M. y C.: Adonés de las asonancias que destrueixen la forma, el sonet careix d' enginy.

—E. Vilaret: És una cosa tan particular, d' una localitat tan petita! No li asseguro la publicació.—J. O. S. E.: El seu sonet es palla, no serém nosaltres qui se 'l menim; Lo altre va.—Miquel Arimón: Aixó no es publicable.—J. Dalmau: *Creyéu qu' es autèntica*. Ab tot veji si 'n trova alguns altra y 'ns la envia de regaló.—Tomás Guíu (s) Nanet: No va.—Joan Ribas: *Tampoch*.—Bola de purgant: No hem dit res.—Ploma y Tint: No está pas bé.—Ruy de Gorch: Van.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Obra nueva — Acaba de publicarse

EL PROLETARIADO MILITANTE

MEMORIAS DE UN INTERNACIONAL

POR

ANSELMO LORENZO

Un tomo en 8.º de 446 páginas.

Pesetas 3

Obra nova * Dilluns sortirà * Obra nova

AGENCIA DE MATRIMONIS

Humorada en vers, per C. GUMÀ

Ilustrada ab dibuixos de R. MIRÓ y FOLGUERA

Preu: DOS RALETS per tot arreu

(Dilluns, dia 26, sortirà: dilluns)

Per última vegada recordém als nostres corresponals que si no han fet el *pedido* l' fassin immediatament, si volen rebre l' obra tan aviat com surti.